

miske og miljømæssige dimension, skal være det, vi med et moderne dansk udtryk kalder rollemodeller for de nye og de uerfarne stater.

Det sker bedst inden for rammen af OSCE's institutioner, hvis grundlæggende opgaver bl.a. udføres gennem valgobservationerne. Et frit og retfærdigt gennemført valg er og bliver en forudsætning for, at en nation kan sammensætte et repræsentativt parlament, som kan forestå et lovgivningsarbejde. Det er her, demokratiet skabes; her skabes befolkningens tillid til de lokale nationale institutioner, her skabes et lands fremtid.

Denne fremtid er det for flere af de nye stater øst for Wien og på Balkan kun muligt at opbygge, hvis en folkevalgt forsamling kan omsætte grundlæggende værdier som demokrati, menneskerettigheder og retsstatsprincipper til handlinger, der respekteres i befolkningen.

Når en af disse nye stater derpå indtræder i det internationale samfundets organer og forpligter sig til at efterleve en række aftaler, bliver hverdagen for nogle fyldt med kontroversielle problemstillinger, herunder bl.a. gamle bilaterale samarbejdsrelationer til f.eks. deres tidligere dominerende big brother-nation, i manges tilfælde Rusland. Og Rusland spiller konstant en række vanskeligheder ud for OSCE, der jo har princippet om konsensus.

Det sker måske for ofte, at landene vest for Wien må afstå fra at få et punkt på dagsordenen vedtaget, endsigse gennemført. Det er især mærkbart i den menneskelige dimension, hvor Rusland formår at trække flere af de tidligere vasalstater, der har opnået en form for selvstændighed, over på deres side ved stadig at råbe et højere: Njet, hertil og ikke længere.

Det er svært for Rusland at leve op til OSCE-ånden, hvor der er tale om konsensus, og hvor enhver indsats er en hjælp og ikke et udtryk for kontrol.

En særlig hjælp er dog feltmissionerne, som ministeren heldigvis giver meget omtale i redegørelsen, og Venstre er helt enig i, at disse lokale missioner er af stor betydning, både for de stater, der tager imod dem, og for OSCE's omdømme.

Til slut vil jeg gerne gentage min tak til ministeren for den omfattende redegørelse og samtidig takke alle de medlemmer af Folketinget, der har været aktive i en række valgobservationer på OSCE's vegne.

Kl. 11:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller): Tak til ordføreren. Den næste ordfører er den socialdemokratiske ordfører, og det er hr. Jeppe Kofod.

Kl. 11:37

(Ordfører)

Jeppe Kofod (S):

OSCE er som bekendt den eneste paneuropæiske organisation med 56 lande og et geografisk område fra Vancouver til Vladivostok. NATO og EU er som bekendt eksklusive organisationer, mens OSCE i hele sin natur er inklusiv og derfor også har problemlande som medlemmer, eksempelvis Hviderusland, Europas eneste diktatur. Netop dette forhold er både OSCE's svaghed og styrke. Svaghed, fordi lande, på trods af at de har forpligtet sig til OSCE-standarder som eksempelvis demokrati og menneskerettigheder, bryder selv samme principper, og styrke, fordi man trods alt kan forholde landene problemerne, og her vil jeg gerne fremhæve betydningen af de 19 feltmissioner, valgobservationerne, den parlamentariske forsamling, ODIHR's arbejde. En styrke er også, at OSCE kan arbejde holistisk på basis af de tre dimensioner: Den menneskelige, den militær-politiske og den økonomisk-miljømæssige dimension.

Men hvor er det så, at OSCE gør en forskel? kunne man spørge sig selv. For det første er OSCE et instrument til at imødegå de nye og brede sikkerhedstrusler, vi står over for, eksempelvis fra terrorisme, organiseret kriminalitet, uløste konflikter eller manglende kontrol med våben.

For det andet er OSCE med sine 19 feltmissioner helt afgørende for at løse og forebygge konflikter, fremme menneskerettigheder, retssamfund og demokrati og beskytte mindretal. For os er det afgørende, også prioriteringsmæssigt, at fastholde feltmissionerne med 72 pct. af budgettet og 85 pct. af OSCE's medarbejdere engageret i disse. Vi må derfor gøre alt for, at OSCE's mission i Kosovo kan fortsætte på trods af serbisk obstruktion.

For det tredje vil jeg gerne fremhæve betydningen af valgobservationerne, hvor både ODIHR og ikke mindst den parlamentariske forsamling spiller en afgørende rolle. Jeg har selv deltaget i valgobservationer i eksempelvis Hviderusland og Serbien og oplevet, hvor vigtigt OSCE's tilstedeværelse er for de demokratiske og proeuropæiske kræfter. Desværre oplever vi, at især Rusland i stigende grad er obstruerende.